

מסורת הש"ס

(א) [נעל ח: ט.] (ג) [נעל ט: ג.] (ג) [ניכות ט: וע"ן]. (ד) [זכום מט:] [תמורה כא: ג.] (ה) [ר"ה ד: ג.] (ו) [ע"י מוס' ע"ז כד. ד"ה ואנני]. (ז) [סמחם עז. תענית כט. ח] [דפוי"י הגירסא שיערי' וכפרתו, ט] [נעל ח: ג.] (י) [שס, ט] [נמדבר יד]. (י) [מכאן שי"ן לע"צ]. (מ) שי"ן לתתני' נעל ב:.

מוסף רש"י

שעיר ושעיר. שעיר הוה מני למיכתב כולוה וכתוב ושעיר, וי"ו מוסף על ענין ראשון להקיש 'שעיר ט:'. קרא עלי מועד. תמוז דשלות מרגלים מלויי מלויה וכלו ארבעים ידיוה בט' באב בפרק בתרא דתענית, והוקצעה להס צו צביה לדורות, ויוס עיבור השנה קרוי מועד (פסחים טו.). דאמר קרא אחת בשנה. תרי יומני כתיבי אחת בשנה, וכפר אהרן על קרבתיו אחת בשנה מטא הכפורים אחת בשנה יכפר, בחשיה דקרא סמך אחת לכפר על קרבתיו ודרשין מניה וכפר אחת, שאין כאן אלא כפרה אחת ולמוד שאזי מכפר כפרה אחת, ובספיה דקרא סמך יכפר לנשנה, דכתיב אחת בשנה יכפר, לומר שאין אחד מכל קרבות השנה מכפר כפרה זו אלא זה בלבד (יערי ח:).

ניכפרו אדיוס הכפורים. על כפרת שעיר הנעשה בחון שאין זה ידיעה בתחלה ויש זה ידיעה בסוף: **הא אמרינן**. לקמן אחת בשנה כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה ואע"ג דהאי בשעיר הפנימי כתיב הא איתקוש להדדי כדאמר במתני' [ג:]: **קס"ד כל חד וחד מחציה גמר**.

של פסח הסמוך לר"ח גמר מר"ח

לכפר על הטהור שאכל את הטמא ובר"ח ס"ל לר"מ כר"ש ושל סוכות הסמוך לשל יום הכפורים גמר מדיוס הכפורים לשאין זה ידיעה בתחלה אצל יש זה ידיעה בסוף ושל יום הכפורים משל סוכות לאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף והדר גמרי כולוה כל חד וחד מדסמין ליה עליונים מתחתונים ותחתונים מעליונים: **למד מן הלמד**. בהיקש קאמר והני כולוה היקשא נינהו: **כולוה**. מר"ח גמר לטהור שאכל את הטמא וראש חדש מינייהו לשאין זה ידיעה כלל וכולוה מדיוס הכפורים לאין זה ידיעה בתחלה ויש זה ידיעה בסוף וכן הוא מהן לשאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: **איברא**. באמת: **קרא עלי מועד**. במסכת תענית (דף כט.). תמוז דטהיא שמה של שנה השניה ליליאת מלכים שנשתלחו זה מרגלים בעשרים ותשעה בסיון מלויי מלויהו לתמוז לפיכך אירע צו יום חורת מרגלים בשמונה באב ויבכו העם צליה ההוא ^י בתשעה באב צבו צביה של חנם והוקצעה להס צביה לדורות: **לשזור בחורי**. בחורבן הבית: **וכפרו שיער**. שלא הזכיר כאן יש

זה ידיעה בתחלה ואין זה ידיעה בסוף בכפרה של אלו: ^ה **ה"ג אחס לא משמע ליה**. דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה צפנים כתיב: **אלא לעולם אחס משמע ליה נמי אחיון דהא איתקוש ושאני הכא דאמר קרא כו'**. הכי פירושא אחת דספיה דקרא דממעטין מינה שאין אחר מכפר כפרתו דסמין יכפר לבשנה משמע ליה נמי אחיון דהא בשעיר פנימי כתיב ציה כדכתיב [שמות ל] מדס חטאת הכפורים אחת בשנה יכפר וטעמא

אלא אחת בשנה תניא נמי הכי על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף ועל טהור שאכל את הטמא שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים ושעיר הנעשה בחוץ מכפרין דברי ר' מאיר ואילו שעיר הנעשה בפנים ^ע שיירה וכפרתן נמי שיירה: היה ר' שמעון אומר שעירי ראשי חדשים מכפרין על טהור שאכל את הטמא כו': בשלמא דראשי חדשים לא מכפרי אדרגלים דאמר קרא עון אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות אלא דרגלים ניכפרו אדראשי חדשים אמר קרא אותה אותה נושא עון ואין אחר נושא עון בשלמא דרגלים לא מכפרין אדיוס הכפורים דאמר קרא אחת בשנה ^ע כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אלא דיוס הכפורים ניכפרו אדרגלים אמר קרא אחת ^ע כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות והא כי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים הוא דכתיב אמר קרא ^ה מלכד חטאת

דהכא כיון דנאכד נעקך הפרשתו ואחר שהופרש במקומו כיפר על עזירות שהיה לו לזה לכפר וכשיצא ר"ח תחול עליו הפרשה לעזירות שעברו קודם לכן והא דמייתי הסם מכבשי עזרת ולא אמרי' כשנשחט הראשון איגלאי מילתא שלא תחול על השני הפרשה עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאכד דכבשי עזרת על דעת כן הופרשו שיטמאו זה אחר זה:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

י. ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ר"ה. ואס תאמר ה"ל דבר

הלמד בג"ש דר"ח מליץ וחוזר ומלמד אדרגלים בהיקש ופלוגמא היא דרב פפא ומר זוטרא באזוהי מקומן (ובמים דף ג.) ואי הוה אמר דפנימי נמי איתקוש באאי היקשא דמועדות שהוכרז בקדר קרבן מוספין דכתיב מלכד חטאת הכפורים הוה אחי שפיר דשטא איתקש רגלים לפנימי דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו אצל קשה לר"ש צן יהודה ולר"מ דלית להו דרגלים מכפריס אטוהר שאכל הטמא היכי ילפינן הא בהיקש מר"ח ר"ח גופיה לא ילפינן ציה הך כפרה אלא מג"ש מליץ וע"ק אי פנימי נמי איתקש באהי היקשא אמאי אינטריך לרבי יהודה חטאת לה' חטא שאין מכיר צו אלא ה' הא איתקש ר"ח ורגלים לפנימי דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו וליכא לאוקמה בכו אלא באין זה ואין זה וי"ל כיון דליץ לאו עבודה היא אלא תכשית חוזר ומלמד דהא דלמד אינו חוזר ומלמד היינו בעבודה עצמה אצל קשיא לר"מ היכי יליף בר"ח ורגלים אין זה ויש זה מחיון הא חיון גופיה לא אמרינן אלא משעיר הפנימי שנכפר על דבר שיש זה ידיעה ומירץ ר"ת בכפר הישר דכיון דהך היקשא דמועד הוי היקשא גמור לחיון ורגלים מר"ח לענין חטא שאין ממיר צו אלא ה' דכתיב ציה צהדיא עבדינן היקשא לכולה מילתא אפילו לדברים אלא גמר אלא בהיקש ממקום אחר וכן מוכח בסוף פרק אחזרו מקומן (שם דף טז.):

קס"ד רבא חד וחד מחבריה **גמר איני והאמר רבי יוחנן** וכו'. השתא לא קשיא עצרת ויוס הכפורים מא"ל כדפריך בסמוך משום דכיון דכל חד וחד מחציה גמר אפילו להך דלא כתב ציה נמי שעיר ושעיר יליף מהך דלעיל הואיל והך דלקמיה כתב ושעיר אצל לקמן פריך שפיר דכיון דכולוה מר"ח גמרי לא מני למילף עצרת ויוס הכפורים דלא כתב צהו ושעיר הואיל ויש הפסק צינא וצין ר"ח:

א"ל דרגלים ניכפרו אדר"ח. הא דלא פשיטא ליה דרשה דאומה כמו דרשה דעון משום דר"ש צן יהודה דריש עון ולא דריש אומה וכן לריץ לפרש בסמוך גבי דרשה דאמת דפשיטא ליה טפי דרשה דאמת בשנה מדרשה דאמת יכפר:

^ט **בהו** שיקרבו זה בזה. של ר"ח זה צרגל אחר או של רגל זה צרגל אחר ניחא לכולוה שיקרבו ותימיה דבעיא היא צפ"ק דזכמים (דף ו.) אי מכפר עולה אעשה דלאחר הפרשה והשתא אי לא מכפר היאך יקרב הא לא הופרש על טומאה שאירעה צין זה לזה וי"ל

הפרשה ר"ח תחול עליו הפרשה דלאחר הפרשה והשתא אי לא מכפר היאך יקרב הא לא הופרש על השני הפרשה

אומה

תורה אור

י.

- מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יי' ויקרא י יז
- והיתה זאת לכם לחקת עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאתם אחת בשנה ויעש כאשר צוה יי' את משה: ויקרא טו לד
- אלה תעשו לי במועדיכם לבד ממזריכם ונדבותיכם לעלתיכם ולמנוחותיכם ולקסביכם וקשלמיכם: במדבר כט לט
- טלה כל אבירי אדני בקרבי קרא עלי מועד לשבר בחורי גת דרך אדני לבתולת בת יתדך: איכה א טו
- שעיר עזים אָהֶד חטאת מִלִּבֵּד חטאת הכִּפּוּרִים וְעֵלֶת הַקֹּמֶד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֶּיהֶם: במדבר כט יא

רבינו חננאל

ובציץ כתיב עון הקדשים ולא עון העדה. ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתו שוה על טומאת מקדש וקדשיו מאי טעמא ושעיר וי"ו מוסף ומקיש זה לזה. ואקשינן השלישי אינו למד מן השני דהנה השני תלמוד הוא. וא"ד יוחנן דאין למידן למד מלמד בקדשים. ופרקינן כולוה משעיר קמא ליפי. ואקשינן והא שעיר יוה"כ ושעיר עצרת דלא כתיב בהן ושעיר. ופריך ר' יונה אלה תעשו לה' במועדיכם הוקשו כל המועדים כולם זה לזה. ור"ח נמי אקרי מועד כדאביי דאמר (אמר) [כר'] קרא עלי מועד לשבור בחורי. וא"ד יוחנן מודה היה ר' מאיר בשעיר של יוה"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו. מאי טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה ויוה"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: **מתני'** היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים ברגלים. מהו שיקרבו שעירי הרגלים בר"ח. וכן שעיר ר"ח ברגלים. אמר להם יקרבו. הואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: **גמ'** בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. נושא אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא